

“Tautos auklėja sielą”

Tryliktoji Lietuvos dainų šventė, kurioje dalyvavo per 30.000 dainininkų, šokėjų, muzikantų

GENOVAITĖ GUSTAITĖ

Dainai skirtus Maironio žodžius pasakytus pirmajai dainų šventei (1924 m.), tryliktojoje per pamokslą išskėlė arkiv. Julijonas Steponavičius.

Jau prieš savaitę XIII Lietuvos tautinės dainų šventės artėjimą vilniečiams skelbė įvairiaspalvės vėliavėlės su šventės emblema (stilizuota ažuolu) senamiesčio gatvelėse, kitur – šventės emblemos vitrinose, skelbimai ant stulpų. Pagaliau ji atėjo – po ilgų svarstymų posėdžiuose, abejonių, kalbų, prieštaravimų. Į Vilnių suvažiavo apie 30.000 dainininkų, šokėjų, muzikantų iš Lietuvos, iš pasaulio: Punsko ansamblis “Jotva”, prasiveržė keli dainininkai iš Adelaidės “Žilvino”, Klivlando “Grandinėlė”, pasiekė svečiai iš Latvijos, Estijos, Gruzijos.

Pamaldos prie arkikatedros

Liepos 6 d. 18 v. Katedros aikštėje Mišios, vėliavos pašventinimas. (Mišias laikė arkiv. Julijonas Steponavičius). Aikštėje – daugybė su tautiniais drabužiais, spalvingom miestų, ansamblių vėliavom, herbais (Puntos, Šiaulių, Druskininkų, Paežėžio, Birštono, Palangos – “onga”, taip ir užrašyta. – Utenos, Plungės, Vidmantų, Zarasų, Telsių, Luokės, Švenčionių, Biržų, Marijampolės, Alytaus, Linkuvos, Adutiškio, Skriaudžių (garsųjų kanklininkų), Ylakių, Šilutės – kaip derinasi pilkšva vėliavos drobė su šviesiai violetiniais, baltais kaspinais – Mažeikių, Kauno ir t.t.

Moterys – su baltutėliais nuometais, gintaro vėriniais, žirnių, medatku puokštėm, mergaitės – baltutėm nerptom kepuraitėm, su rūtų, rugiagėlių, dobiliukų vainikais.

Visa – švaru, švaru, darnu, kuklu, dvelkia sekmadienio rimtim. “Kak interesno” (kaip įdomu) girdžių kelių moterų žodžius. Iš tiesų nematyta – juk švenčiama be butelio, partijos vadų portretų, šūkių, švenčiame susikaupe, ant aikštės grindinio klaupiasi seni, jauni (vyrai, moterys), meldžiasi mergaitės, aidi įsimintini pamokslo žodžiai: “aš juks įsakau (...) vienam kitą mylėti”, “nenešiokite pykčio širdyje”, “kas gieda – dvigubai meldžiasi”.

Po Mišių pabyra, pasklinda keturių Lietuvos kraštų ansambliai po senmies-

XIII-je Lietuvos tautinėje dainų šventėje dalyvavo 34.211 dainininkų, muzikantų ir šokėjų. Nuotraukoje dalis programos atlikėjų.

Nuotr. A. Žižiūno

tį, pilies papebę, Sereikiškes – XIX š. garsų universiteto botanikos sodą.

Šokanti ir dainuojanti Žemaitija

Prie menininkų rūmų (praeityje buv. vyskupų), prie universiteto – nedidelė balta lentelė su užrašu “Žemaitija”. Siauram gatvės tarpelyje tarp rūmų svečius pasitiko iš žolių nupintos girliandos, o virš jų – paukščiai, meniški, dailūs, taip pat iš žolių, skiedrelių. Siūbuoja, linguoja vėjyje girliandos, lyg vartai į žemaičių kunigaikštystę, o virš jų čiulba, ulba paukščiai. Nuostabus, dar niekuomet nematytas sumanymas... Kiek laisvės, išmonės, linksmybės kiemuose, aikštėse, kur ansambliai šoko, dainavo, o žmonės pritarė, žiūrėjo, plaukė tolyn, šokinėjo, straksėjo vaikais.

Filologijos fakulteto kieme (prie domus philologiae”, prie Daukanto ažuoliuko) dainavo, šoko Raseinių mokinukai (mergaitės su kaselėm, berniukai su naginėm). Pasistatė vėliavas (viena su Maironio emblema) Vilties nenustok

niekados”, kitą – su lūšies ženklų) taip nuoširdžiai plėšė negirdėtą dainą, kartodami linksmą priedainį “čirvibam kojom šalt”. O, kad ateitų iš jų istorikai, verti Daukanto, tapytojai, lygūs Smuglevičiui (čia pat jo – pirmojo tapybos katedros XVIII š. pabaigoje įkūrėjo, vedėjo – dirbtuvės).

Šoko žemaičiai “Leilinderi”, “Lakišių, Šeina”. Aliumnato kieme, susirinkę nuo Mosėdžio, Skuodo (iš Daukanto žemės), Luokės, traukė “Kriokė Jonis, kriokė Onė, kriokiau ir aš pats”...

O toliau, Universiteto gatve paėjus aukštyn, kur šiandien plynė (po karo stovėjo kadaise Stuokai-Gucevičiai priklausiusio namo su gotiškais rūšiais tvirtos sienos...), telkėsi akmeniškiai, kretingiškiai.

Pirmieji, paritinę statinaitę giros, pilstė iš ašočio, čia pat ant suolo gulėjo didelis it kepalas sūris, paraikytas kvadratėliais. Kas norėjo, ėmė, užkandė. Vyrai, atsigėrę, čepsėjo “skanu”, moterys daugiau ragavo sūrį, akį traukianti kmynais, šviežumu.

SEMANARIO

MŪSŲ
LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Metinė prenumerata Brazilijoje: Cr\$. 500,00

Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 35 Dol.

Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 60 Dol.

GARBĖS PRENUMERATORIUS Cr\$. 50,00

Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anúncios) mokami už skilties (Coluna) centimetra: Cr\$. 30,00

Straipsnius ir Korespondenciją Redakcija talsó bei tvarko savo nuožiūra.

Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leidėjų nuomonę.

Čekius, Perlaštas ir administracinius laiškus rašyti FRANCESCO GAVĖNAS ar PETRAS RUKŠYS var

Rua Juventus, 28 Parque da Moóca - CEP 03124

São Paulo - Brasil

Diretor Responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS

Administrador: PETRAS RUKŠYS

Redige Equipe Editorial - Fone: 273-0338

Atskiro numerio kaina Cr\$ 10,00

Į P. Ameriką oro paštu: 45 Dol.

Į tolimus kraštus 75 Dol.

Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS Cr\$ 000,00

Antrieji, ant suolo pasistatę didžiulį krepšį su laukinių gėlių, žolių puokšte, o šalia – dubenį, vaišino šaukšteliu. Miela, šviesi kretingiškė bėrė (ką, nesakė, vadino spirgučiais) ant delno, popierėlio ar tiesiai į burną ant liežuvio. Kokie visi susikaupę, kaip stengėsi įspėti, kas čia per "monas", panašus į maltus pipirus. Kartoka, sūroka, iš tiesų skanu. Pasirodo, grūstos kanapės. Atvežę seną, tradicinį prieskonį, kretingiškiai bene bus išradingiausiai sugalvoję...

Dainavo šalies dzūkai

Didžiojoje Pilies gatvėje viešpatavo dzūkai, Čiurlionio, Krėvės nuostabios šalies žmonės. Ėjo ratelius, dainavo kalviškiai nuo Trakų, o jų šeiminkės, apsigobusios baltai, baltai, mergaitės su rugiagėlių vainikais, vaišino namine duona, kepta mėsa, serbentais, agurkais, siūlė "gal norit karvės pienuko".

Netoliese estrada. Jos stiebo viršūnėje vėl paukštis (lengvutis, smėlynų, pintas iš vytelių), o po juo ažuolo lapų vainikėlis. Ant estrados grindų pilna trepsinčių, judančių, besistumdiančių vilniečiukų. Viename pakrašty, nukarę kojas, sėdėjo keli 13-14-mečiai, kalbėjosi svetima kalba. Ne tiek kalbėjosi, kiek keikėsi, kas trečias, ketvirtas žodis – neparašomas. Vėpsojo padėrusiom akim, rūkė spjaudė. Gailūs vaikai, kito pasaulio, kito gyvenimo, bet sykiu mūsų, mūsų dalia ir nelaimė.

Žemyn Pilies gatve, beveik iki pat Katedros aikštės, įsikūrę alytiškių seirijiškių, prieniškių, varėniškių ansambliai, meniškų dirbinių savininkai. Galėjai čia nusipirkti iš vinkšnos medžio išpūdingą Nukryžiuotąjį, atvežtą apindinčių akių panevėziečio, odinių apyrankių, visokiausio gintaro, juodosios kera-

mikos, molinių ir medinių švilpukų, molinių skambalėlių, šiaudinių verbių, saulėtai, vasariškai atrodančių šiaudinių paukštyčių, verpsčių, lazdu.

Įėjome į namą, pasidėję ant suolo bulvines bandas, gražiai kvadratėliais supjaustę, varškės čia pat iš puodo užkratę, vaišino alytiškiai. Ėjo tėvai su vaikais, ragavo, dėkojo. Varėniškiai prieš universiteto langus beržo sulą iš ašonių pilstė.

Gatvė gyveno nematyta gyvenimą – judėjo, skambėjo, dundėjo, plaukė, pyneši garsai, melodijos, posmai ("tik gaila, gaila Lietuvos, kurią karštai mylėjau", "palinkus diemedžio šakelė tau apie laisvę tekalbės", "Neik už pijo kėlio...").

Aukštaičiai ir suvalkiečiai

Ar aplankė ją kas tą vakarą iš įžymiųjų vyrų (moterį tokią vieną teturim...), ar matė, jautė retą vaizdą, sunku pasakyti. Garsas sklido, kad Sereikiškėse apsigyvenę aukštaičiai šokę su Brazausku, su Prunskiene (ir kojos jai nenumynę...).

Apstoti būrio anykštiečiai dainavo vysk. Baranausko dainas, dalijo lapius su jų posmais, prašė padėti.

Į suvalkiečių kraštą, įsitaisiusį pilies papėdėje, vedė taip pat motiejukų, smilgų vartai, taip pat du paukščiai, bet dideli, stiprūs kaip pasakų galiūnai. Ir per tuos vartus susitikti su mūsų didžiųjų, garsiųjų kapsų įpėdiniais buvo nuėjęs "pats" (Landsbergis)...

(Bus daugiau)

ATSTOVAS ESTIJOJE

Lietuvos vyriausybė paskyrė Sigitą Kudarauską Lietuvos Respublikos vyriausybės nuolatinį atstovą Estijos Respublikoje. Estija jau nuo seniau turi savo atstovą Vilniuje.

LIETUVIS KLEBONAS MASKVOJE

Kunigas Pranas Račiūnas yra paskirtas švento Liudviko katalikų bažnyčios Maskvoje laikinuoju klebonu. Kunigas račiūnas paskutinius dešimt metų buvo Šventųjų Angelų Sargų parapijos, Alytuje, Vilkaviškio vyskupijoje, klebonu. Yra gimęs prieš 71-nerius metus, kunigu buvo įšventintas 1943-iais metais. Švento Liudviko bažnyčios Maskvoje klebono pareigas eis, kol bus paskirtas naujas klebonas. Kunigas Račiūnas yra buvęs Sibiro tremtinys, net šešioliką metų, nuo 1949 iki 1965 metų iškalėjo Vorkutos lageriuose į kuriuos buvo išvežti ir kiti lietuviai. Švento Liudviko bažnyčią Maskvoje 22-jus metus valdęs klebonas kunigas Stanislovas Mažeika, sulaukęs 85-rių metų amžiaus, išėjo į pensiją. Liepos 21 d. kunigas Mažeika, kaip Maskvos katalikų bažnyčios klebonas aukso paskutines Mišias. Švento Liudviko bažnyčios parapija yra vienintelė katalikų parapija Maskvoje. Neoklasikinio stiliaus bažnyčia buvo pastatyta praėjusio šimtmečio viduryje Maskvoje gyvenusiems prancūzams katalikams. Dabar šiai parapijai priklauso apie 10 tūkstančių tikinčiųjų, daugumoje svetimšalių: užsienio kraštų diplomatų, šiaip Maskvoje dirbančių ar studijuojančių užsieniečių. Tarp parapjiečių yra taip pat nemažai lietuvių ir lenkų, o taip pat pastaraisiais laikais maža grupė pakrikštytųjų rusų. Pastebėtina, kad dabar vis daugiau rusų ypač jaunimo, švento Liudviko bažnyčioje Maskvoje priima krikšto sakramentą.

LATVIJOS MUITINĖS

Latvija įkūrė autonominę muitų žinybą. Sprendimas buvo padarytas politiniais ir ekonominiais sumetimais. Politiniai motyvai siejami su Latvijos siekimu atkurti nepriklausomą valstybę. Ekonominės priežastys dėl kurių buvo nuspręsta įkurti Latvijos autonominę muitų žinybą, siejamos su Latvijos vyriausybės pastangomis kontroliuoti iš Latvijos išvežamas prekes. Muitinės esančios Latvijos Vakarų pasienyje ir toliau liks sovietų žinioje. Nuo liepos pirmos Latvijoje įsigaliojo respublikos vyriausybės paskelbtos naujos taisyklės prekių importui ir eksportui.

AUKA PRISIDĖK PRIE LIETUVIŠKŲ SPAUDOS IŠLAIKYMO

FÁBRICA DE GUARDA - CHUVAS

Guarda Chuvás de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças.

Mini-sombrinhas, tipo Italiano e Alemão.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Rua Coe ho Barradas, 104 - V. Prudente - Fone: 274-0677

Res.: 274-1886

CIRURGIOES DENTISTAS

Dr. Jonas Niciporciukas

Dr. Paulo R. Niciporciukas

Rua Cap. Pacheco Chaves, 1206 - 10 and.

V. Prudente - Fone: 273-6696

ARTĖJA BADAS IR SUKILIMAI?

Rusų rašytojas Vladimiras Bukovskis, gyvenantis Vakaruose, pranašauja Sovietų Sąjungos suirutę – badą ir sukilimus. Vakariečiai, remdami Gorbačiova, kenkia kraštui. Reikia spausti ne Lietuvą, o Gorbačiova.

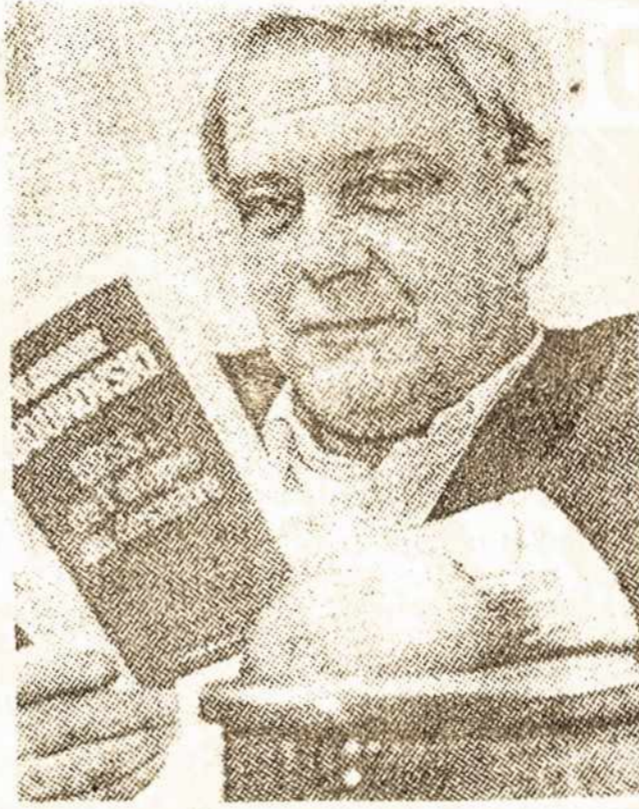
Prancūzų laikraštis "Parisien" (1990. VI.20) išspausdino pokalbį su rašytoju Vladimiru Bukovskiu, rusų disidentu, gyvenančiu Vakaruose ir besireiškiančiu politinėje veikloje. Jis yra buvęs JAV-se, Kanadoje bei daugelyje kitų kraštų, susitikęs ir su lietuvių išėvijos veikėjais, spaudos darbuotojais. Neseniai jis išleido knygą prancūzų kalba "U.R.S.S. de l'utopie du desastre" (Sovietų Sąjunga – iš utopijos į katastrofą). Joje autorius dėsto savo pažiūras į dabartinę Sov. Sąjungos būklę, kuri esanti katastrofiška visu frontu, ir sako, kad artėja imperijos suirutė, jeigu nebus imtasi gelbėjimosi priemonių. Jis aštriai kritikuoja M. Gorbačiovo nesėkmingas pastangas su laikyti katastrofos artėjimą.

Į "Parisien" laikraščio bendradarbio klausimą apie dabartinę būklę Sov. Sąjungoje, V. Bukovskis atsakė:

"Ją galima apibūdinti vienu žodžiu – katastrofa. Tai suirutė visose srityse. Anot mano draugo, šachmatų čempiono Kasparovo, "pralaimėtoje partijoje nėra gerų ėjimų. Komunizmas negali būti reformuotas. Deja, Gorbačiovas užsispyrusiai stengiasi išgelbėti sistemą. Ir juo labiau jis stengiasi, tuo didesnių pavojų sudaro kraštui. Priešindamasis komunizmo likvidavimui, jis stumia kraštą į civilinį karą ir badą. Dėl to jis Sov. Sąjungoje darosi vis labiau populiarus, bet ir nekenčiamas. Aš jam duodu ne daugiau kaip vienerius metus. Ekonomija smunka tokiu greičiu, kad už vienerių metų prasi-dės sukilimai ir badas miestuose".

Ir vis dėlto Vakarai pasitiki Gorbačiovu – sako "Parisien" bendradarbis Bruno Fanucchi. Į tai atsako V. Bukovskis:

"Vakariečių politika yra pavojinga ir neatsakinga. Būkite logiški: jeigu remiate Gorbačiova, atsiminkite, kad Sov. Sąjungos žmonės bus alkani, ir jums reikės juos maitinti, t.y. 300 milijonų daugiau. Ar pajėgsite? Jokia komunistinė valdžia negali būti

Rusų rašytojas

VLADIMIRAS BUKOVSKIS

pajėgi įvykdyti tikrą ekonominę reformą. Komunistų partija po savo kongreso gali pakeisti savo kailį ir pasidaryti socialdemokratais, kaip tai padarė Bulgarijos komunistai, kad išvengtų sprogo, bet tai neturi jokio poveikio kasdieniam gyvenimui".

Į "Parisien" klausimą, koku būdu Sov. Sąjunga galėtų išeiti iš dabartinės krizės, V. Bukovskis taip atsakė:

"Visų pirma ji turėtų išlaisvinti imperiją, nes nepriklausomybė kiekvienos tų penkiolikos respublikų yra neišvengiama, ir pereiti į laisvos ekonomikos sistemą, t.y. tuoj pat supri-vatinti nuosavybę ir padaryti rublij konvetuojamu. Tačiau bet kokio išsi-gelbėjimo sąlyga – komunizmo sugriovimas. Už vienerių metų jau bus per vėlu".

Lyg ir patvirtindamas V. Bukovskio samprotavimus, to paties "Parisien" korespondentas Maskvoje Bernard Poireste, savo pranešime minėdamas Rusijos respublikos kompartijos konferenciją, pabrėžia, kad iš 17 milijonų komunistų Sov. Sąjungoje 58% yra rusai, daugiausia konservatoriai, bet linkę būti nepriklausomi nuo sąjunginio centro. "Tai puiki politinė proga konservatoriams. Ir jeigu jiems pavyks perimti sąjunginės partijos kontrolę, sudiev sąjunginei vienybei, kuri jau rimtai yra sukręsta baltiečių ir kaukazi-čių komunistų, nebeklausančių centro komiteto įsakymų", – sako autorius ir pabrėžia: "Pusiau anarchija, kuri per penkerius metus įsigalėjo visuose sovietinės visuomenės sluoksniuose, dabar pradeda įsigalėti ir politiniame krašto aparate".

Panaudos jėgą?

Panašų pasikalbėjimą su tuo pačiu V. Bukovskiu išspausdino ir kitas prancūzų laikraštis "Le Point" 1990. VII.2 laidoje. Ten bendradarbis Kosta Christlich, matydamas krizę Sov. Sąjungoje, klausia V. Bukovskį: ar Gorbačiovas tokioje būklėje galėtų panaudoti jėgą? Štai atsakymas:

Technškai, taip. Jis gali panaudoti KGB, vidaus reikalų kariuomenę ir specialius karinius dalinius, paruoštus kiekvienam atvejui. Tačiau politiškai jis prisibijo naudotis ta karta, nes žino, kad ja gali pasinaudoti tikrai vieną kartą. O jeigu jis tas pajėgas bandys sumenkinti, gali tapti belaisviu tu pačių pajėgų, kurias bus mobilizavęs. Be to, Lenkijos pavyzdys rodo, kad karo būklė nieko neišsprendžia.

Apie Jelciną V. Bukovskis sako, kad jis turi labai mažai galios. Esą jis gali sudaryti projektus, skelbti dekretus, bet negali jų įgyvendinti neturėdamas administracinės galios. Jam esą dar reikia stipresnės paramos. Kariuomenė esanti jam palanki, pvz. jo išrinkimo atveju kariniai atstovai balsavo už jį. Galimas dalykas, Jelcinas ateityje ieškos paramos toje pusėje.

Spausti Gorbačiova

Ką turėtų daryti vakariečiai, matydami Sov. Sąjungos irimą? – paklausė laikraščio bendradarbis V. Bukovskis pareiškė:

Vakariečiai turėtų suprasti, kad parama Gorbačioviui dabartiniu metu reiškia žalą jo tautai. Nei chaosas, nei anarchija Sov. Sąjungoje neįsigalės, jeigu Gorbačiovas pasitrauks, kaip tai mano vakariečiai. Suirutė įsigalės, jeigu jis ir toliau pasiliks. Gorbačiovas veda kraštą į civilinį karą ir badą. Kol nebus tikros alternatyvos, Sov. Sąjunga neišeis iš dabartinės krizės. Vakariečiai turi palaikyti demokratines jėgas, tautinius nepriklausomybės sąjūdžius. Tarptautiniai įstatymai, liečiantys dekolonizaciją, turėtų būti taikomi Sov. Sąjungai. Mitterando'o ir Kohl'io politika, daranti spaudimą Lietuvai bei siekianti pagelbėti Gorbačioviui, yra nuostabiai neatsakinga. Ir kur tai veda? Į lietuvių vadų kompromitaciją jų tautos akyse. Lietuviai nenusileis. Jie kovojo miškuose prieš sovietinę aneksiją iki 1956 m. Reikia spausti ne Lietuvą, o Gorbačiova. G.

MES ESAME KOVOJANTI TAUTA

Vienas iš mūsų ginklų-spauoda. Ji turi būti tvirta ir laisva. Skaitytojau, tavo tautinė pareiga ją remti ir platinti. Surask bent vieną naują skaitytoją! Nedelsk!

VYTAUTAS DIDYSIS

VYTURYS

Pasinaudota leidiniu Vytautas Didysis
(Tęsinys iš praeito nr.)

IV

Po nenusisekusios kovos, Vytautas pasitraukė į Trakus, paskui išgirdęs apie prisiartinančius Jogailos talkininkus — Skirgailą ir kryžiuočius su kalavijuočiais — skubiai išvyko Gardinan organizuoti naują karą. Vytautas norėjo tuoju kreiptis į ištikimuosius Žemaičius, bet ir čia nepavyko, — Vokiečių Ordino kariuomenė užstojo jam kelią. Skirgaila, nieko nelaukdamas, ėmė siausti Trakus.

Tokiu opiu momentu įsimašė Vokiečių Ordinas. Ordino maršalka Kuno von Haltenšteinas su savo kariuomene taip pat sustojo netoli Trakų. Jogaila su Ordinu ir čia padarė sutartį, kuris buvo patvirtintas savo antspaudomis Balgos, Brandenburgo ir Ragainės komtūroms tada maršalkas atsitraukė nuo Trakų. Kada Vytauto paliktieji Trakų pilies gynėjai nenorėjo nė kalbėti apie pasidavimą kryžiuočiams, maršalka grasindamas sugriaunąs pilį, reikalavo, kad jie pasiduotų geruoju nors Jogailai. Kai įgula pasidavė Jogailai, pilyje buvo pastatyti jo kareiviai. Skirgaila, Trakų piliai ginti gavo iš maršalkos dovanų keletą pabuklų.

Netekęs Vilniaus ir Trakų Kęstutis neturėdamas saugios vietos, kreipėsi į savo žentą Mazūrijos kunigaištį Janušą, bet ir šis pasinaudodamas proga paėmė pasienio sritis Drokičiną ir Melniką. Negavęs pagalbos Kęstutis slaptai išvyko į Žemaičius, iš kurių ir begalėjo laukti paramos. Pagonys žemaičiai iš pradžių norėjo laikytis Jogailos ir nusiuntė pasiuntinius, klausdami, ar jis laikysis jų tikybos. Jogaila nieko neatsakė. Tikėjimo bendrumas palenkė jų simpatijas Kęstučiui ir davė jam 9000 vyrų. Atvykęs su tuo būriu prie Trakų, Kęstutis ten jau rado sūnų Vytautą, kuris atsivėdė kariuomenės būrį iš Gardino. Prie jų prisidėjo dar ir Algirdo sūnus Liutaveras.

1382 metų rugpiūčio mėn. 3 d. stovėjusios kariuomenės nepajudėjo iš vietos. Tik kiek laiko praslinkus Jogaila

VYTAUTO tėvas didysis Lietuvos kunigaikštis KĘSTUTIS (1300–1382)

atsiuntė į Kęstučio stovyklą pasiuntinius, prašydamas, kad Vytautas patarpininkautų derybose, kurių pagrindu siūlė atstatymą, pirmiau buvusios padėties, t.y. Kęstutis pasilieka didžiuoju kunigaikščiu, o Jogaila grįžta į savo žemes. Pasiuntinių pasiūlymus Jogailos vardu patvirtino ir Skirgaila, prašydamas abu juodu atvykti į Jogailos stovyklą. Kęstutis vengdamas kraujų praliejimo sutiko.

Iš Jogailos ir brolių pusės buvo pasielgta labai neriteriška. Kai Kęstutis su Vytautu ir Tautvila atvyko derėtis į prieško stovyklą, visi trys, lyg karo belaisviai buvo nuvežti Vilniun į tariamas "derybas". Iš Vilniaus į jų kariuomenę buvo atsiųsti pasiuntiniai, kurie pranešė, kad tarp kunigaiščių padaryta santarpi. Tokią žinią gavusi kariuomenė išsiskirstė ir Livonijos Ordino magistras iš Jogailos stovyklos ramiai patraukė namon.

Skirgaila iš Vilniaus Kęstutį nuvežė į Krėvės kalėjimą ir po keturių dienų atvykęs neva aplankyti rado pasmaugtą. Apie Kęstučio mirtį ėjo visokios kalbos,

mažiausiai buvo įtikinamos tos, kurios oficialiai buvo paskelbtos, esą Kęstutis pats pasismaugęs iš nusiminimo. To meto kronikos bei metraščiai ne visi vienai nušviečia šį įvykį. Lietuvos metraštis, kartu su rusų kronikomis ir lenkų Długosiu sako, kad Kęstutis buvęs užmuštas tikrai Jogailos paliepiamu. Vokiečių Ordinas griežtai Konstancijos susirinkime pareiškė atsakydamas į priešų priekaištus: "Jogaila, dabartinis lenkų valdovas..., net Kęstuti kalėjime pasmaugęs ir jo žmoną, Vytauto motiną, paskandino". Kiek Jogaila buvo prie to prisidėjęs sunku nustatyti.

Kęstučio kūnas Vilniuje buvo senu papročiu iškilmingai sudegintas kartu su mylimais arkliais, sakalais, šunimis ir ginklais. Vyras, kuris per visą savo gyvenimą buvo tiek daug iškentėjęs, daug karčių valandų patyręs nukeliavo į dausas.

Žuvus Kęstučiui į jo vietą Krėvės kalėjiman buvo atsiųstas Vytautas. Jam buvo sunkios ir neaiškios dienos drėgnam rūsy, kur jo laukė tėvo likimas. Kai Vytautas liūdnai leido savo dienas Krėvėje, Jogaila nepaliovė veikęs, kad patrauktų savo pusėn kryžiuočius, darydamas su jais sutartis. Aiškiai supranta, Jogaila nenorėjo skubintis šį painų klausimą išspręsti, jam reikėjo pagalvoti, kokias formas įgys dabar jo santykiai su kryžiuočiais.

1382 metų spalio 31 ir lapkričio 1 d. suvažiavo į salą kur Dubysa įteka į Nemuną, nusiųsti Jogailos pasiuntiniai — Skirgaila su Ignulo Ordino maršalka Konradas Vallenrockas iš Balgos komtūras Marguardas Salzbachas. Čia buvo padarytos sutartys, tarp kurių Ordinui buvo užrašyti žemaičiai ir sutikimas, kad Jogaila be Ordino žinios su niekuo nepradės karo ir laike 4-rių metų jis su savo tautiečiais bus apkrikštyti. Padarę taiką su Jogaila ir Skirgaila abu Ordinai iš tikrųjų galėjo būti patenkinti politiniu laimėjimu. Jogaila pasidarė tarytum Ordino vasalas.

Bus daugiau

ŽALGIRIS

Žalgirio mūšio 580-ųjų metų iškilmėse Lenkijoje dalyvavo Lietuvos AT pirmininkas Vytautas Landsbergis, kuris ta proga susitiko su ilgiau negu valandą kalbėjosi su Lenkijos prezidentu generolu Jaruzelskiu. Kuriais klausimais Lietuvos ir Lenkijos prezidentai kalbėjosi — nebuvo paskelbta. Su Vytautu Landsbergiu Žalgirio mūšio sukakties iškilmėse dalyvavo lietuvių deputatų delegacija. Per iškilmes pasakytoje kalboje generolas Jaruzelskis pažymėjo, kad Žalgirio pergalė lietuviams ir lenkams ne tik sustabdė kryžiuočių skverbimąsi į Rytus, bet taip pat apgynė Lenkijos ir Lietuvos egzistenciją. Dėl to šios valstybės nedingo istorijos sukuriuose.

ANGIE
GIRCKUS & CIA. LTDA.
CONFECÇÃO MASCULINA E FEMININA
MODAS

Rua Solon, 773
CEP 01127 — São Paulo — Capital

Fone: 221-6377 — Bom Retiro

AMŽINO IŠALO ŽEMĖJE

(Tešinys iš praeito numerio)

Dalia Grinkevičiūtė

LIETUVIAI PRIE LAPTEVŲ JŪROS

I

1941 m. birželio 14 d. trečia valanda nakties Maskvos įsakymu visame Pabaltijyje – Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje – vienu metu prasidėjo masiniai areštai ir žmonių deportacija į Sibirą. Tam tikslui buvo mobilizuoti čekistai iš Baltarusijos, Smolensko, Pskovo ir kitų vietų.

Perpildyti ešelonai vienas po kito ėjo į Rytus, išveždami tuos, kurių didžiajai daliai niekada nebuvo lemta sugrižti.

Vežė liaudies mokytojus, gimnazijų ir aukštųjų mokyklų dėstytojus, teisininkus, žurnalistus, Lietuvos kariuomenės karininkų šeimas, diplomatus, vairių įstaigų tarnautojus, ūkininkus, agronomus, gydytojus, verslininkus ir t.t.

Vežė iš miestelių, vežė iš miestų, vežė iš kaimų. Sunkvežimiai nenutrūkstama srove slinko link geležinkelio stočių, kur vyrus, šeimų galvas, čekistai atskirdavo į kitus, prekinis vagonus, sakydami, kad atskiria laikinai, tik kelionės laikui. O iš tikrųjų jų likimas jau buvo iš anksto nuspreistas – į Krasnojarsko ir Šiaurės Uralo lagerius likvidacijai, nors jie nebuvo nei tardyti, nei nuteisti.

Jų šeimos narius, nuo kūdikių iki vos krutantių senelių, užkaltauose gyvuliniuose vagonuose kitais ešelonais vežė į Sibiro gilumą, dažnai neleisdami pasiimti net būsimiausių daiktų. Giminių, kurie bandė perduoti į vagonus maisto produktus ar šiltus rūbus, sargybiniai neprileido ir mušė juos šautuvų buožėmis.

Vien tik iš Lietuvos per tą baisią savaitę buvo išvežta dešimtys tūkstančių žmonių.

Koks iš tikrųjų buvo šios deportacijos dydis ir užmojis, iki šiol nežinoma – ją netikėtai nutraukė karas. Tik birželio 22 d. prasidėjus karui, NKVD organai buvo priversti nutraukti masinius areštus ir niekuo nenusikaltusių žmonių vežimą į Sibirą.

Birželio 14 d. naktį čekistai ėmė daužyti ir mūsų namų duris. Suėmė mano tėvą, Grinkevičių Juožą, Lietuvos banko valiutų komisijos reikalų vedėją, o nuo 1940 m. – matematikos mokytoją gimnazijoje.

Lygiai prieš metus, 1940 m. birželio mėn., kai Raudonoji Armija peržengė Lietuvos valstybės sienas, mano tėvas atsisakė išvykti iš Lietuvos, sakydamas, kad Jis visą savo gyvenimą

nimą dirbo Lietuvai, savo tautai, kaltės dėl to nejaučia ir jokio teismo nebijo. Blogiausi atveju nors mirs Lietuvoje. Bet ir tai Jam nebuvo lemta. Jis mirė nukankintas Šiaurės Uralo lageryje 1943 m. spalio 10 d. Ir guli Jis svetimoj žemėj, nežinomam kape kartu su kitais kankiniais. Paskutiniame savo laiške ant beržo tožės jis parašė: „Aš mirštu iš bado...“

Tėvas ir nepagalvojo, kad jo nužudymui ir teismo neprireiks, kad ir jo šeimai jau užprogramuota pražūtis.

Aš didžiuojuosi savo Tėvu. Jis ištikimai ir nepaperkamai stovėjo nepriklausomos Lietuvos interesų sargyboj, stengdamasis, kad tokios reikalingos jaunai valstybei lėšos neišplauktų be reikalo į užsienį, o už jas būtų statomos liginės, mokyklos, tiesiami keliai. Aš didžiuojuosi Jo principingumu ir sąžiningumu, kuri net Jo politiniai priešai, praėjus 25 metams po Jo mirties, buvo priversti oficialiai pripažinti.

Tą pačią birželio 14-osios naktį suėmė ir mano motiną, Grinkevičienę Praną, namų šeimininke, 17 metų brolių abiturientą ir mane, 14 metų moksleivę. Čekistas iš Smolensko perskaitė dokumentą, kad mes ištremiami visam gyvenimui į tolimuosius Sibiro rajonus.

Metus mes pragyvenome Altajaus krašte dirbdami tarybiniam ūkyje, o 1942 m. vasarą kartu su keletu tūkstančių kitų tremtinių mus išvežė dar toliau – į Jakutijos šiaurę, toli už poliarinio rato. Išvežė tada, kai tremtiniai lietuviai jau pradėjo priprasti prie naujos vietos sąlygų ir klimato, kai, iškeitę daiktus į bulves, pasisodino daržus ir bulvės jau ėmė žydėti, teikdamos viltį, kad kita žiemą neteks badauti.

Į Šiaurę mus vežė apie tris mėnesius. Iš pradžių perpildytuose vagonuose, kur ne tik atsistoti, bet ir pakeisti kūno padėtį buvo neįmanoma. Paskui baržomis Angaros upe, vėliau sunkvežimiais per negyvenamus miškus nuo Angaros iki Lenos. Vėl baržomis, jau Lenos upe tiesiai į Šiaurę. Ust Kutas, Kirenskas, Oliokminkas, Jakutskas, Kiusiūras, Stolbai. Ir vis tolyn ir tolyn į Šiaurę. Jau esame apie 800 km į šiaurę nuo poliarinio rato.

Retėjo, retėjo ir visai dingo miškai, paskui ir krūmai, nebėra gyvenviečių pakrantėse. Tai kurgi mus veža? Jau ir krantų nebesimato, kiek akys aprėpia – vanduo ir vanduo... Bangos didelės kaip jūroj.

Lenos žiotys. Laptėvų jūra. Jaučiasi ledinis vandenyno alsavimas. Rugpiūčio pabaiga, o šalta tartum gilų rudeni.

Pagaliau sustojame. Prieš mus – negyve-

nama sala. Nieko nėra. Jokių žmogaus pėdsakų; nei namo, nei jurtos, nei medžių, nei krūmų, nei žolės – vien amžinu išalu sukaustyta tundra, pasidengusi plonu samanų sluoksniu. Ir kažkokios arktinės ekspedicijos įkalta medinė lentelė su užrašu, kad sala pavadinta Trofimovsku.

Nutiesė į aukštą salos krantą medinį lieptą ir liepė mums čia išsilaipinti: keturiems šimtams lietuvių, moterų, vaikų, senelių ir ne daugeliui vyrų.

Tai buvo didžoulis ledo kapas: lubos apledėjusios, sienos apledėjusios, grindys – taip pat. Gulintiems ant narų dažnai priešaldavo prie sienos plaukai.

Grupė jaunuolių, suomių ir lietuvių, apie penkiolika žmonių, bandė pėsti per ledynus išsiveržti iš Trofimovsko pas evenkus, bet kelyje visi iki vieno žuvo: pasiklydo pūgoje ir išalo. Iš jų atsimenu tik vieno jaunuolio pavardę – Zabiela.

Mus siųsdavo už 7 – 10 km. ieškoti tundroj užneštų iš Lenos aukštupio rastų. Iškirsdavome juos iš ledo ir išikinkiusios į virvių pavalkus, veždavome į Trofimovską.

Sunkiausia būdavo užtempti roges su rastaiais į aukštą ir apledijusį Trofimovsko salos krantą. Jėgų mes neturėjome, slydo kojos, apmuturiuotos, apledijusiais maišais ir virvėmis. Nuo virvinių pavalkų ant pečių atsirasdavo iš pradžių kraujosrūvos, vėliau – žaizdos.

Kiti gulėjo ant narų sutinę iš bado arba jau nebegalėjo atsikelti dėl išsekimo iš skorbutu. Skorbutu sirgo visi be išimties. Jokių vitaminų mes negaudavome. Be skausmo trupėjo dantys, iš dantenu bėgo kraujas. Blauzdose atsiverdavo neskausmingos negyjančios trofinės opos. Vaikščioti kaskart būdavo vis sunkiau dėl bendro silpnumo ir kraujo išsiliejimų į raumenis ir sąnarius. Atrodė, kad dešimtys peiliukų ar adatų susmaigstyta į blauzdas, kiekvienas žingsnis kėlė skausmą, o iš rytų ir atsistoti būdavo sunku. Tik ant pirštų galų. Dažniausiai skorbutas paliesdavo kelio sąnarius. Dėl sąnarių kraujo išsiliejimų į juos kojų jau neįmanoma būdavo ištiesti.

Taip ir likdavo žmogus gulėti ant narų sulenktomis kojomis, didžiuliais pamėlynavusiais fluktuojančiais sąnariais. Po to dažnai sekdavo viduriavimas ir mirtis.

Karta, kai atvilkome roges su rastaia, mus pašaukė į kotora. Išsikinkėme iš virvių ir suėjome į vidų. Mums pasakė, kad gausime atlyginimą už pusę mėnesio. Visos gavome po vieną trijų rublių banknotėlį (dabartiniams pinigais – 30 kp.). Čia pat viršininkas Trakinas pradėjo mums prakalbą: „reikia prisidėti prie šalies gynybos, reikia aukoti ginklams...“

(Bus daugiau)

COMERCIAL SUEZKAS LTDA.

BEBIDAS FINAS EM GERAL, NACIONAIS E ESTRANGEIRAS

WISKIES - CHAMPANHES - CONHAQUES - LICORES - AGUARDENTES
CERVEJAS - REFRIGERANTES - SUCOS - AGUAS MINERAIS - ETC.

ACEITAM-SE ENCOMENDAS PARA FESTAS EM GERAL
CASAMENTOS, BATIZADOS, ANIVERSARIOS, CONFRATERNIZACOES, ETC.

PROGRAME SUA FESTA E
DEIXE AS BEBIDAS SOB NOSSA RESPONSABILIDADE.

Rua Manoá, 7 - CEP 03140 - Fone: 215-6227 - Vila Zelina - S. Paulo

SOC. NACIONAL
DE AUTOMOVEIS
E PEÇAS Ltda

RUA JOÃO PESSOA, 261
SANTOS TEL. 35-3721

Victor Pedro Saulytis
Cirurgião Dentista e Sanitarista pela USP
SAÚDE BUCAL

SUA IMPORTÂNCIA COMO FATOR E BEM ESTAR DO SER HUMANO

Nosso País é um país de desdentados.
Não acredita?

Então meu caro amigo leitor para
que V. tenha uma idéia pergunto:

V. Sabia que:

1. Mais de 90% das pessoas sofrem de
doenças gengivais?

2. 20% da nossa população com 35
anos já não possuem mais nenhum
dente natural, isto representa mais
ou menos a quase 30 milhões de bra-
sileiros desdentados.

3. 50% das pessoas c/50 anos já perde-
ram todos dentes.

E o que dizer da nova geração? Pas-
sem senhores.

A criança com 3 anos apenas, já tem
de 5 a 6 cáries em média. As de 7 anos
já perderam 3 dentes, e os jovens de 15
e 20 anos já possuem no mínimo 10
cáries.

Consciente de que somente através
de uma educação Preventiva em Odon-
tologia fará com que esse triste quadro
possa ser mudado, desejo dar a minha
contribuição com o propósito de trans-
mitir (através deste jornal) alguns co-
nhecimentos básicos para que o nosso
país possa conhecer melhor os seus
problemas, se conscientizar do seu valor e
dos cuidados necessários para mantê-los
em bom estado, quadro esse que poderá
evitar um futuro sombrio (se não for
mudado) para saúde da nossa população.

Infelizmente, as nossas autoridades
da Saúde, quer sejam Federais, Esta-
aduais ou Municipais tem a atenção vol-
tada para os problemas que chamam
mais atenção como a dengue, paralisia
infantil e atualmente a AIDS que tem
maior repercussão nos meios de comu-
nicção como os jornais e TVS, esque-
cendo-se de que a cárie dental também
é uma doença dentro da classificação
da "OMS" (Organização Mundial da
Saúde), atingindo 98% de n/popula-
ção.

Por que é uma doença?

Porque a população sem dentes não
pode mastigar corretamente os alimen-

tos (os poucos que ele consegue). E,
com isso, com má alimentação, com di-
gestão má, a sua saúde piora dia a dia
repercutindo no seu enfraquecimento
orgânico.

E as nossas crianças já "banguelas"
tem a sua fase de crescimento prejudi-
cada influenciando no seu desenvolvi-
mento psíquico, social e comportamen-
tal. Após esse pequeno esclarecimento,

citarei alguns itens, que serão discuti-
dos nas próximas edições: V. sabe o
que é um dente? Para que serve? Sua
função. Dentes de leite sua importân-
cia, o que é cárie? O que ocorre quan-
do extrai dente antes do tempo? O
que é placa bacteriana? O que é doen-
ça de gengiva? Piorrêia tem cura? Por
que sangra sua gengiva? Mau hálito,
AIDS sintomas e sinais, etc.

ACERTE AGORA!

Ainda há uma esperança.

DR. VICTOR N.º 70230 – Deputado Estadual

Meu caro amigo (a)

O sr. (a) votou uma vez e não acertou
Votou a 2a. vez também não acertou. Pois acerte agora.

Quem é o Dr. Victor?

Victor Pedro Saulytis, nascido em São Paulo é filho de lituanos. Sempre tra-
balhou durante o dia e estudava à noite. Participou ativamente das atividades
da comunidade lituana e fez parte do coral lituano de V. Zelina.

Cursou o ginásio e Colégio na Capital. Fez a Faculdade de Odontologia da
USP (Universidade de São Paulo) também à noite onde se formou como Cirur-
gião Dentista, possui especialização em Saúde Pública e Administração Hospita-
lar.

Ex. assistente da U.S.P.

Fez várias palestras em escolas e hospital sobre problemas de saúde.

Ex. C.D. da Prefeitura de Osasco onde atendia crianças excepcionais da
APAE; sempre militou na área de Educação e Saúde, publicou vários artigos
em revistas e jornais da Capital.

Cirurgião Dentista voluntário há mais de 20 anos em instituições de carida-
de da Zona Leste, atendendo crianças, gestantes, idosos e aposentados.

Minha luta no campo da educação e saúde, não é de hoje; pois sempre tra-
balhei e procurei divulgar meus conhecimentos à população principalmente
mais humilde que não dispõe de meios para obtê-la.

Por que candidato? Porque coma vivência adquirida e aliada aos conheci-
mentos obtidos nos vários cursos de especialização no campo da educação e
saúde e participando da luta do dia-a-dia do trabalhador, do estudante, da dona
de casa, enfim da comunidade, mais a experiência obtida na "ESCOLA DA VI-
DA" capacita-me a ampliar, a lutar e reivindicar junto aos poderes governamen-
tais pela melhoria da educação e saúde da qual nossa população tanto necessita.

Pois, saúde é também segurança nacional.

Meu lema: Educação e Saúde

– Pela Justiça Social

– Valorizar o ser humano acima de tudo

– Criar uma consciência nacional para amparar a criança (que é o futuro
da nação), restaurando-lhe a família.

Com a ajuda de Deus e a sua participação nós chegaremos lá.

São Paulo, 20 de julho de 1990

Adesões 292-2826

CHOPPERIA

ALEXCHOPP LTDA.

CHOPP – PIZZA – QUEIJOS – FRIOS
RESERVAS PARA FESTAS – MUSICA AO VIVO
Rua SOLON 1062 – Bom Retiro – Tel. 223-2333

Loanilda Alionis
Sandra Mara G. T. Castro
ADVOGADAS

PRAÇA SANTA HELENA, 81 VILA PRUDENTE
TEL.: 914-4950 SÃO PAULO

KUN. J. MAČIULIS – MAIRONIS

Ak, dainiau Lietuvos brangiausias. Tu savo dainomis anuomet kaip dvasios genijus prikėlei Lietuvą, mirusią ir palaidotą. Maironis, tai tu saulėtekio aušroje iškėlęs lyrą, kaip pranašas Jeremijas šaukiai tautą pavergtą, nuplaktą ir nuteistą sunaikinimui keltis iš grandinių ir karsto. Tada tavo dainos pažadino gyvus ir mirusius tautos vsikus. Maironio dainomis įsodrinta Lietuvos žemė. Jo dainos siypi kiekvieno lietuvių širdyje. Jos, rodos, kiekviename akmenyje iškaltos ir kiekvienoje gėlėje žydi. Jos Šiluvos Marijos altoriuje kaip aukuras plevena. Jo dainos Dubysoje sidabro bangomis ribuliuoja, jos giriose gaudžia, siaudžia, kaip vargonais groja. Jo dainos kaip liaudies menas, kaip pakelės kryžiai, kaip Rūpintojėliai, kaip lietuvių dai-

ninga kūryba sklendena, aidį, rypuoja. Jo dainos kaip amžinas varpų gaudimas, kai šventovių bokštai saulėje švitruoja. Jos kaip tautos kraujas ir ašaros žioruoja saulėlydžių pamėnais. Jos lydi lietuvių į Sibirą ir ten, prie tremtinių ir kankinių kapų, aureolėmis spinduliuoja. Jos visame pasaulyje klaidžiojančius lietuvius lydi kaip tėviškos ilgesys, kaip motinos malda, kaip negęstanti vilties mirknelė. Jo dainos kaip vyčiai šoliuoja laukais ir miškais ginti tautos laisvės, kuriose aidį Margirio žodžiai: geriau žūti, negu vergauti. Jos kaip Kauno pilies akmenys saulėje spinduliuoja lietuvių krauju aplaistyti. Jo dainos kaip Lietuvos istorija amžiais šviesuoja, jos kaip motinų lietuvių rauda, kurios aprauda negrižtančius savo sūnus. Jo dainos sklinda iš Trakų pilies požemių ir mena nemarius Vytauto žygdarbius. Jos kaip Vilniaus Kalvarijos guodžia tautą kancios kely. Jos kaip Baitijos gintarėliai kalba apie tautos grožį, taurumą, namus rašo *Aparecidos* arkivyskupas

sumą ir kankinystės dvasią. Jo giesmės veržiasi iš lietuviškų krūtinių ir kyla į dangų. Jomis tauta išlieja savo sielvartą, skausmą ir guodžiasi viltimi:

Marija, Marija, palengvink vergiją,
Išgelbėk žmoniją nuo priešų baisias.
O vienok Lietuva prisikels gi kada...

Maironi, tavo kapas spinduliuoja kaip tautos didybės, laisvės ir prisikėlimo simbolis. Kiekvieną lietuvių praeivį nusmelkia dvasine šviesa kaip Gėrio ir Grožio pergalės viltis, kaip šventa poezija, kaip žmogaus nemirtingumo idėja. Kun. J. Mačiulis-Maironi, šviesk Lietuvai savo poezija, tautos meile ir savo kunigiška dvasia. Tauta, kuri gimdo Maironius, Vaižgantus, Valandžius, Baranauskus, Donelaičius ir Jakštus – nežus.

• Gyvenimas be lietuviškos spaudos yra bėgimas nuo savo tautos.

Tarp tikrųjų Lietuvos teisių gynėjų turime ir J.E. Aparecida do Norte Arkivyskupą Metropolitą Geraldo Maria de Moraes Penido.

**LIETUVIS KANDIDATAS
DR. ANTANAS ŠIAULYS**

**DEPUTADO ESTADUAL
N.º 15.148**

**ZARZUR
DEPUTADO FEDERAL
N.º 1578**

AMIGO DOS LITUANOS

Dom Geraldo Maria de Moraes Penido

**ARCEBISPO METROPOLITANO
DE APARECIDA - SP**

Estou recebendo hoje a simpática e fraternal visita do Revmo. Senhor Padre Petras Urbaitis, sacerdote salesiano lituano, de passagem por Aparecida, aonde veio para homenagear Nossa Senhora, Senhora Aparecida.

Por seu intermédio, saúdo todos os lituanos residentes no Brasil e para todos e cada um envio a Benção da Padroeira Principal do Brasil.

Saúdo a todos em Cristo, prometendo rezar sempre, como tenho feito, pela total libertação da querida Pátria dos Lituanos.

Aparecida, 23 de agosto de 1.990

*+ Geraldo M. Moraes Penido
Arcebispo*

KALBĖK LIETUVIŠKAI!

CURSO LITUANO - Fone: 273-0338

MŪSŲ ŽINIOS

VAŽIUOS Į BRAZILIJĄ

Praeito pirmadienio susirinkime V. Zelinoj buvo sudaryta komisija, kuri važiuos į Brazilijos sostinę įteikti Užsienio Reikalų ministrui S. Paule surinktus parašus prašant Brazilijos prezidentą pripažinti Lietuvos paskelbtą nepriklausomybę. Komisiją sudaro dr. Antanas Šiaulys, adv. Adilson Puodžiūnas, kun. Petras Rukšys ir Angelina Tatarūnienė.

Buvo taip pat nutarta ministeriui įteikti dokumentą, kuriame prašoma Brazilijos valdžios peržiūrėti Lietuvos Ambasados uždarymo reikalą Janio Quadros laikais.

LOTERIJA PLJ KONGRESUI PAREMTI

Brazilijos Lietuvių Jaunimo Sąjunga atspausdino loterijos bilietus, kurie jau platinami.

Tikimasi 1000 bilietų greit išparduot duot ypač per NOITE LITUANA. Kongreso paruošimas reikalauja daug pinigų, kuriuos jau nuo dabar reikia visokiais būdais rinkti.

LIETUVIŠKI MARŠKINĖLIAI

Buvo atspausdinti marškinėliai su vytim ir užrašu apačioj LITUANIA LIVRE. Marškinėliai gražiai prisistato ir gali būti gera dovana. Pinigai už marškinėlius eis "PAGALBA LIETUVAI" FONDUI.

JAUNIMAS POSĖDŽIAVO

Praeitą savaitę buvo net keli jaunimo Sąjungos susirinkimai. Buvo net keli atstovai iš Vokietijos ir Argentinos. Tikimės sekanciam ML-vos numeriui gauti daugiau žinių.

PARDUODAMI

MARŠKINĖLIAI
SU LIETUVIŠKA VYTIM
IR UŽRAŠU "LITUANIA
LIVRE"

Užsakymai "MŪSU LIETUVOJ"

Šio "ML" numerio

GARBĖS LEIDĖJA ANIELĖ DUTKIENĖ

A. a. vyro ANTANO mirties metinių proga

Širdingai dėkojame poniai už paramą mūsų savaitraščiui ir pagarbiai prisimename didelį spaudos darbuotoją.

Redakcija ir Administracija

NOITE LITUANA

15 de Setembro de 1990

(a partir das 20 horas)

RENDA PARA O GOVERNO DA LITUANIA

EXIBIÇÃO - CORAL
CONJUNTO DE DANÇAS FOLCLÓRICAS

COMIDAS TÍPICAS DO PADRE JOSÉ

- KRUPNIKAS DE DONA VERA

INGRESSO GRATIS

SOLICITA-SE A COOPERAÇÃO COM PRENDAS

NÃO PERCAM

LOCAL: SAJUNGA - Rua Lituania 67 - Móoca

ŠILINĖS

Graži sekmadienio popietė. Į Šv. Kazimiero parapiją, susirinko daug tautiečių, net iš tolimesnių rajonų.

Buvo procesija, vadovaujant maestriui p. V. Tatarūnui, Bendruomenės choras ir dalyviai giedojo per procesiją ir mišias, kurias laikė kun. P. Rukšys ir kun. P. Urbaitis.

Po mišių, žmonės laukė meninės programos. Jaunimo buvo labai mažai. Gaila, jokios programos nebuvo.

Sustatyti stalai, šeiminkės pavai-

MŪSŲ LIETUVOS PRENUMERATA
GALIMA UŽSIMOKĖTI TAIP PAT V
ZELINOS PARAPIJOS KLEBONIJOJ.

šino arbatėle ir suneštų skanumynų.

Buvo linksma, smagu bendrauti, tik atrodo ne visi svečiai buvo pasiruošę "atgailą daryti", reikėjo klausytis ilgos, nuobodžios TFP prakalbos ir dar žiūrėti jų skaidrių.

Kun. J. Šeškevičius priminė ir ragino visus prisidėti auka prie "Pagalba Lietuvai". — Čia reikia priminti kad yra išrinkta komisija ir Unibanco sąskaita. Todėl reikia apsižiūrėti kam skirta auka.

TFP, sako kad surinkę labai daug parašų, tas gal ir gerai, jie lanko žmones, prašo aukų, bet tas nieko bendro neturi su "Pagalba Lietuvai".

Irene Skurkevičius

ŽODYNAS

DICIONÁRIO
PORTUGUÊS LITUANO
LITUANO PORTUGUÊS

SEGUNDA EDIÇÃO

MŪSU LIETUVA